

Γράφουν ο Γρηγόρης Χρονόπουλος και ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ...

Ένας φίλος ήρθε από τα παλιά φορτωμένος με χιλιάδες αναμνήσεις

Γιώργο, γεια σου.

Πάλι με τις αναμνήσεις, πάλι με την παροικία. Είδα στο κομπούτερ χορό ντεπουτάνς, κάτι που με έφερε πολύ πίσω, στα πρώτα χρόνια στη ζωή της παροικίας. Πολλοί νέοι δεν θα ξέρουν ίσως ότι το *depute* σημαίνει παρουσίαση, παρόλο που έχει κολλήσει και στη γλώσσα μας, ντεπουτάρισαι, που χρησιμοποιούμε για κάτι πρωτόβγαλτο. Η λέξη από τα γαλλικά και είναι παλιά ευρωπαϊκή συνήθεια για τις κοπέλες που πρωτόβγαίνουν στην κοινωνία. Που στα ελληνικά το λέγαμε σοβαροποιούνται, όταν έβαναν μακριές κάλτσες, τακούνι και λίγο κοκινάδι. Έγινε ντεμουαζέλα λέγαμε. Ήτανε κάτι σαν το πρώτο μας μακρύ παντελόνι, που νιώθαμε άντρες.

Θυμάμαι τη μάνα μου που έλεγε στην αδελφή μου, μεγάλη θα γίνεις, μικρή δεν ξαναγίνεσαι, βάλε την κορδέλα στα μαλλιά. Ήταν μια συνήθεια που λες, στο μακρινό χτες στην Ευρώπη, οι κοπελίτσες που γινότουσαν δεσποινίδες να πρωτοβγούν σε κάποια κοσμική εκδήλωση ντυμένες σαν μεγάλες πιά. Και έγινε συνήθεια να γίνεται χορός και να έχουν και καβαλιέρο. Και γινότουσαν πολλά τέτοια στα πρώτα χρόνια στους Συλλόγους μας, τότε που αντιγράφαμε και τους γάμους, που δεν ήταν πια χαρές αλλά ...τελετές. Και είδα με έκπληξη μια τέτοια εκδήλωση, που έχω χρόνια να ζήσω. Τις κοπέλες με άπρες τουαλέτες σαν νυφικά και τα παλγκάρια κατάμαυρα με γραβάτες παπιγιόν και οι κυρίες όλες με μακριές τουαλέτες, εικόνες από το χτες. Είχα κι εγώ κουστούμι «σμόκιν», ούτε ξέρω αν υπάρχει σε κάποια ντουλάπα, δεν το φορέσει για χρόνια. Θυμάμαι όμως ένα ντεπουτάνς χορό. Ήταν η πιο εντυπωσιακή εμπειρία, εκείνου του καιρού. Κυρία επί των τιμών ή τελετάρχης, Μέιτρον ο τίτλος ήταν η Δάφνη Γεωργαντοπούλου του Θεόδωρου Τζώρτζισον η γυναίκα. Και ήταν τόσο εντυπωσιακή που έμοιαζε να έχει βγει από ταινία εποχής. Εκτός από την εξαιρετική τουαλέτα, που την είχα δει πολλές φορές στο σπίτι της, κρατούσε μια τεράστια βεντάλια που μόνο στον κινηματογράφο μπορείς να δεις.

Αλλά η Δάφνη δεν ήταν μόνο εντυπωσιακή στην εμφάνισή της σε κείνον το χορό. Ήταν πάντοτε κυρία, πάντοτε διακριτικά και διακριτέα στην κοινωνία της τότε παροικίας. Με μητέρα Αυστραλέζα, πολύ κόσμια, πολύ κυρία, που όμως είχε αργαλειό στο σπίτι της, χρυσοχέρα και ευγενέστατη. Η Δάφνη παντρεύτηκε στον πόλεμο και το νυφικό της ήταν...πλεχτό. Το έχω δει και νομίζω έχει πάει στο Μουσείο!. Με το πιο λεπτό μαλλί, ένα αφράτο φόρεμα που πρέπει στη λεπτή και μικρόσωμη νύφη να ήταν εντυπωσιακό.

Αναμνήσεις από ένα χτες τόσο μακρινό, αλλά και τόσο κοντινό. Τα έζησα κι αναρωτιέμαι είναι αλήθεια, ή έρχομαι από άλλον αιώνα; Η γυναίκα δεν μπορούσε να βγει χωρίς καπέλο και τα γάντια απαραίτητα. Και κομψότητα στο ντύσιμο και στο

μαλλί, προπαντός στο μαλλί.

Ήρθα στο 55 και γνώρισα μια διαφορετική Αυστραλία, πολύ βρετανική, πολύ απόμακρη από την εποχή μας, κι από την Ευρώπη. Μπορεί η Ελλάδα μας να ήτανε κατεστραμμένη, αλλά και τούτη η χώρα δεν ήταν παραδεισένια για μας. Ήταν νοικοκυρεμένη, αλλά ζούσε στο χτες. Και δεν μας δεν έδωσε παρά δουλειά, μεροκάματο. Οι αλλαγές ήρθαν όταν κατάργησε την πολιτική της Λευκής Αυστραλίας.

Α Φ Α Ι Ρ Ε Σ Η

Το χτες γεμάτο με στολίδια και τραβάμε
Γραμμές και πινελιές, τα σβήνουμε όλα.
Άδεια τα σπίτια μας, γραμμές ευθείες,
Στα απορρίματα αξίες και φωτογραφίες.

Και πένθος και νηστείες και στεφάνια
Βαραίνουν τη ζωή μας κι είναι μία.
Πού να τους θυμηθείς τόσους προγόνους,
Που να τους καις λιβάνια και καντήλια.

Και τα στολίδια βγάλαμε απ' τη γλώσσα,
Απλή κι ασήμαντη τη θέλουμε κι εκείνη.
Αφαίρεση!!! Το σήμερα, το τώρα,
εκείνο μοναχά ας βασιλεύει,
εκείνο κι ο αφέντης, το Συμφέρον!

Πού πάμε, αλήθεια όλοι χέρι-χέρι
Στην απλωσιά του κόσμου, σε ποιο μέλλον;
Γρηγόρης

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Γειά σου κι' εσένα Γρηγόρη,

Ωραίες οι αναμνήσεις σου, τις έζησα κι' εγώ αν και δεν είμαι κοσμικός σαν κι' εσένα. Να φορέσω εγώ κουστούμι «σμόκιν» και παπιγιόν, που όταν πρέπει να φορέσω γραβάτα νιώθω σαν να έχω θηλειά στο λαιμό μου;

Όμως, οι δεξιώσεις για τις debutants ήταν το

πιο σημαντικό κοσμικό γεγονός της χρονιάς και οι γονείς της κοπέλλας την προετοίμαζαν μήνες πριν την δεξίωση για να είναι εντυπωσιακή η παρουσία της.

Όπως εντυπωσιακή έπρεπε να είναι η εμφάνιση του καβαλιέρου της γιατί κι' αυτός έκανε πιθανόν την πρώτη παρουσία του.

Υπήρχε όμως και άλλη μια εκδήλωση με πρωταγωνίστριες τις νεαρές κοπέλλες, ο διαγωνισμός για την «Μις Ανω Κρύα Βρύση» ας πούμε που διοργάνωναν οι οργανώσεις μας. Ο διαγωνισμός αυτός δεν είχε κριτήριο την ομορφιά των νεαρών υπάρξεων, αλλά ποιά θα συγκεντρώσει τα περισσότερα χρήματα για τον σύλλογο.

Ο ανταγωνισμός ήταν σκληρός επειδή κάθε οικογένεια ήθελε να στεφθεί «Μις» η δική της κοπέλλα. Αρχίζαν, λοιπόν, από τα απογευματινά τέτα με λαχειοφόρες αγορές και πλειστηριασμούς μέχρι καρτοπαιξία για τους εραστές της πράσινης τσόχας για την συγκέντρωση χρημάτων που πολλές φορές έφταναν τις χιλιάδες δολάρια.

Υπερηφάνεια, λοιπόν και συγκίνηση όταν σε ειδική δεξίωση γινόταν η στέψη της «Μις» και αναφερόταν το χρηματικό ποσό που συγκέντρωσε. Δεν έλειπαν και τα παρατραγουδά επειδή ο ανταγωνισμός ήταν σκληρός και γινόταν θέμα οικογενειακού γοήτρου!

Επειδή δεν συμμετέχω πια στις κοσμικές εκδηλώσεις, δεν γνωρίζω αν συνεχίζονται αυτές οι εκδηλώσεις, αμφιβάλλω όμως γιατί οι εθνοτοπικοί σύλλογοι περνούν περίοδο παρακμής, αλλά και επειδή έχει αλλάξει η νοοτροπία των παιδιών μας.

Όσον αφορά στους Αυστραλούς της εποχής εκείνης, δεν είχαν ιδέα από κομψότητα και οι μετανάστες ήταν πιο καλοντυμένοι. Με το μοντέρνο κουστούμι, τα άσπρα παπιπούτσια, απαραίτητο το ρολόι στο χέρι και κούρεμα στην τρίχα.

Αλλωστε δεν είναι μύθος το γεγονός ότι οι μετανάστες πλούτισαν αυτή τη χώρα όχι μόνο με την εργασία και το εμπορικό δαιμόνιό τους, αλλά και με τον πολιτισμό, την μόδα και την παραδοσιακή κουζίνα που έφεραν μαζί τους.